

като просяк. Теглото не е за камъните, а за хората. Цял живот съм теглила и, докато съм жива, все ще се мъча. Не съм богата, но нека Бог поживи децата ми, те ще станат богати. Заровила съм две гърнета жълтици. Йорданка и Стоянчо като пораснат, ще ги изровят и ще станат в селото първи боляри. В сърцата си ще изровят жълтиците. На мястото на тая къща ще издигнат голям чардак, а двора ще заградят с кирпичена стена. Човек живее, умира, но трябва да остави следи на земята. В това село името на баща им трябва да не се забравя и за добро да се споменува. Прощавайте, но децата ми не са камъни за людски зидове, а яки греди за бащин род. Откато се помня, все сме били сиромаси, но на чест сме били богати. Внучетата ми ще пораснат с честта на родителите си, а Бог ще ги стопли под крилото си.

Баба Руса млъкна, обърса с ръка очите си и потърси с поглед да помилва малките. Свещеникът въздъхна и рече:

— Права е жената. Бог на всеки човек е определил място в живота.

Кметът нарочно повиши глас да я сплаши:

— Утре — други ден, като дойдеш да ми хленчиш за помощ, няма да ти дам, ще те изгоня!

— Кога съм дошла, та и утре да ти дойда? Децата с милостиня не се изглеждат. Който получи наготово, готован става. Най-сладкият хляб е на труда. А който се труди, нему Бог помага. Аз родителите им зарових в гроба и не се уплаших, та от сиромашията ли ще се уплаша? Не, не си давам децата. Димитре, я си върви вкъщи и стига си поглеждал към детето ми като вълк към агне. Ден и нощ се молете на Бога да ви даде рожба от сърце, а пък то осиновеното дете, все си остава чуждо.

— Щом е тъй да си вървим! — забеляза свещеникът и обърна гръб да си върви.

Неканените гости си отидоха. Баба Руса не ги изпрати. Тя седна на прага, скри ръцете си под престилката и се замисли. Стоянчо дойде при нея, стъпи в полата ѝ, настаня се в прегръдките ѝ като в гнездо и я попита: